

σεως μιᾶς τάξεως πολιτῶν (οὐά! οὐά! οὐαα!), ὃ δὲ ἤλαξε τὸ ὄνομά του διὰ Β. διατάγματος καὶ τὸ ἔκαμε σύνθετον ἐκ δύο κανονοβολισμῶν (Μπούμ—Μπούμ;)

Ἐνας κάποιος τρομπινισκός ἐκμεταλλεῦόμενος τὴν πεποίθησιν ὅτι αἱ ἀνοήσῃαι, ἃς γαλλιστὶ γράφει, δὲν διαβάζονται, ἀνεβίβασε πάλιν εἰς ζήτημα ἑλληνογαλλικὸν τὰ συρίγματα δι' ὧν τὸ δημόσιον τοῦ Φαλήρου ὑπεδέξατο τοὺς **Canotiers et les Canotières**, ὅπως ἄλλοτε τὰ συρίγματα ἐνὸς τενοῦρου ὁ αὐτὸς τρομπινισκός τὰ ἠρμήνευσεν ὡς ἀπώλειαν τοῦ ζητήματος τῶν Ἰωαννίνων.

Ἄν τὰ γράφη αὐτὰ διὰ τοὺς Ἑλληνας, ἡμεῖς τὸν διαβεβαιώμεν ὅτι γελωμέν ὑπερβολικὰ μαζύ του, ἂν τὰ γράφη πάλιν διὰ Γάλλους, αὐτοὶ βεβαιότατα θὰ οἰκτείρουν τοῦτον γελοῖον συνήγορον τῆς βωδεδιλικῆς τῶν δόξης.

ΘΕΑΤΡΟΝ «ΟΡΦΕΥΣ».

Οἱ Πειρκαί. Δράμα μεταφρασθὲν ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ ὑπὸ Ἀλεξάνδρου Α. Λεονάρδου.

Ἰωνάθαν Ῥίβερς — Σπύρος Ταβουλάρης.

Ἐὰν οἱ ἠθοποιοὶ τῆς πτωχῆς ἑλληνικῆς σκηνῆς ἠκολούθουν τὸν συλλογισμὸν τοῦ Σχολαστικοῦ ἐκείνου ὅστις εἶχεν ἀποφασίσει νὰ μὴ κολυμβήσῃ ἐὰν δὲν ἐμάνθανε προηγουμένως τὸ κολυμβᾶν, σὰς διαβεβαιώμεν ὅτι δὲν θὰ εἶχομεν σήμερον ἕνα Σπύρον Ταβουλάρην. Ἐὰν οἱ Ἕλληνες ἠθοποιοὶ μετὰ μακρὰς σκέψεις ἀπεφάσισον νὰ μὴ ἀναβῶσιν ἐπὶ τῆς σκηνῆς ἐὰν δὲν ἔδλεπον προηγουμένως μέγα ἐθνικὸν θέατρον ὑπὸ τῆς πολιτείας ὑποστηριζόμενον θὰ ἠναγκαζόμεθα

ἀκόμη νὰ παριστάμεθα θεαταὶ τῶν *παλιότων* ἐκείνων οἰτινες θεωροῦσι τέχνην τὸ διαφθεῖρειν αἰσχροῦς τὴν φωνήν, τὸ γυρίζειν δίκην βίδας τὸν λαϊμὸν αὐτῶν, τὸ κυρτόνειν τὸ σῶμά των ταχυδακτυλουργικῶς, τὸ κυλίεσθαι κατὰ γῆς κτηνωδῶς, τὸ ἀνατρέπειν τραπέζας καπηλικῶς, τὸ ἐξευτελίζειν τέλος τὴν ἱεράν τέχνην καὶ διὰ τῆς ἐσχάτης ἀνοσιουργίας, τῆς διορθώσεως τῶν διαφορῶν κωμωδιῶν, ὡς λέγουσιν οὗτοι, ἢ κάλλιον τῆς διαφθορᾶς τῶν δραματικῶν ἔργων, ὡς λέγομεν ἡμεῖς, ὅπως ταῦτα καθίστανται συμφωνότερα πρὸς τὸν κακομαθημένον λάρυγγά των.

Ἐὐτυχῶς πολλοὶ τῶν ἡμετέρων ἠθοποιῶν ἐγκαίρως κατενόησαν τὴν πρόδον τῆς περὶ αὐτοὺς κοινωνίας καὶ μὴ ὑπολογίσαντες ζημίας καὶ κόπους, πλανώμενοι ἐδῶ κ' ἐκεῖ, ἐντὸς καὶ ἐκτὸς τῆς Ἑλλάδος, λοιδορούμενοι καὶ προπηλακίζόμενοι ὑπὸ πάντων, κατώρθωσαν νὰ ἐφελευσῶσιν εἰς ἑαυτοὺς τὴν συμπάθειαν τῶν φιλομούσων ἐκείνων, οἵτινες ἠγανάκτου καὶ ἐθλίβοντο βλέποντες τὴν πτωχείαν τῆς ἑλληνικῆς σκηνῆς.

Πάντων δὲ τούτων τῶν ἠθοποιῶν τῆς φιλοπροόδου καὶ φιλοτίμου τάξεως διεκρίθη ἤδη ὁ **Σπύρος Ταβουλάρης**, ὅστις διὰ τῆς ἐπιμονῆς του καὶ τῆς μελέτης διευκολυνόμενος καὶ ὑπὸ τῆς ἰδιαιτέρας του εὐφυίας, διέπλεσε καὶ διεμέρφωσε τύπον ὅλων ἴδιον, ἐν ᾧ ἐκλάμπει ἡ τέχνη ὡς ἄστρον φαινόμενον. Ὁ ἠθοποιὸς οὗτος εἶνε ξένος πάντων τῶν ἐλαττωμάτων ἅτινα διακρίνουσι τοὺς λοιποὺς ἠθοποιούς. Τὸ πρῶτιστον δ' ὅλων ἐμφανίζεται αἰείποτε ἐπὶ τῆς σκηνῆς μελετημένο, καὶ ἄριστα παρεσκευασμένος, οὐδὲν προσδοκῶν ἀπὸ τοῦ ὑποβολέως, ἐπομένως κύριος τοῦ χαρακτήρος του, ἀφ' ἑαυτοῦ καὶ μόνου ἐξαρτώμενος καὶ ἐλευθέρως ἐπιδεικνύων πᾶσαν τὴν χάριν τῆς τέχνης του.

Γνωρίζει πῶς θὰ ἐνδυθῇ, γνωρίζει πῶς θὰ περιπατήσῃ, γνωρίζει πῶς θὰ ἐνεργῇ ἐν ἀρμονίᾳ πάντοτε πρὸς τὴν ὑπόθεσιν τοῦ δράματος καὶ τὰ λοιπὰ πρόσωπα.

Ἄλλ' ἵνα σαφέστερον χαρακτηρίσωμεν αὐτὸν, ἃς λάβωμεν τὴν τέχνην του ἐν σχέσει πρὸς τὸν τελευταῖον χαρα-

θάλασσα κυμαινομένη. Τέσσαρα πολύφωτα ἀνωθεν ἐκ καθαρῶ κρυστάλλου μὲ εἴκοσι κηροπήγια ἕκαστον καὶ δώδεκα βραχιόνες προσηρμοσμένοι εἰς τοὺς τοίχους ἀντήλασσαν τὰς ἀκτῖνάς των, αἷτινες προσπίπτουσαι ἐπὶ τῶν πρισμάτων τῶν κρυστάλλων ἀνελύοντο εἰς τὰ ἑπτὰ χρώματα τῆς ἱριδὸς καὶ καθίστων τὴν λάμπιν τῶν φῶτων μαγικωτέραν. Ἐλαμπεν ἐκεῖ τὸ κάλλος καὶ ἡ νεότης, ὁ πλοῦτος καὶ τὰ κοσμήματα, εἰς τοὺς ἀδάμαντας τῶν ὁποίων ἀντηνακλῶντο ἐπίσης αἱ ἀκτῖνες τῶν φῶτων καὶ τρέμουσαι πολυχρώματοι ἀναλαμπαὶ ἀπῆγαζον ἐκ τῶν σειομένων στηθοδέσμων καὶ ἐνωτίων. Δὲν ἤκούετο ὁ κρότος τῶν βηματῶν, ἀλλ' ὁ ψιθυρισμὸς τῆς συρομένης ὀλοσκηρικῆς ἐσθῆτος. Ἡ Κόμησα ἐχόρευεν ἐπίσης καὶ διεκρίνετο διὰ τὴν χάριν καὶ εὐκινῆσίαν της, ἐνῶ ὥραϊα νεοκοπέισα λευκὴ καμέλια ἐκόσμηε τὴν κεφαλὴν της. Ὁ Κόμης τοῦ Σαίν-Μῶρ εἶχε ζητήσει τὸν πρῶτον στρόβιλον παρὰ τῆς βαρωνίδος. Ἡ Βέρθα δὲν ἠδύνατο νὰ ἀρνηθῇ καὶ ἡ Κόμησα ἔρριπτεν ἐνίοτε λοξὰ ἐπ' αὐτῆς βλέμματα, ὡσεὶ φοβουμένη τὴν ἐπίρροϊαν τῶν θελημάτων της. Ἐνόμιζε τις ὅτι δὲν κατείχετο ὑπὸ ἐκπλήξεως καὶ θαυμασμοῦ ἡ Κόμησα ὡς οἱ ἄλλοι, ἀλλὰ ὑπὸ τῆς ἀντιζηλίας καὶ τοῦ φθόνου.

Ἐν τοσοῦτῳ ἄλλη ἄμαξα ἔστη πρὸ τῆς πύλης κάτω, ἃπου ἦσαν ἀκόμη συνηθροισμένοι πολλοί. Ἦτο ὁ Ἐδουάρδος μετὰ τῆς μητρὸς του, χήρας Δωρναί. Ὁ Κόμης τοῦ

Σαίν-Μῶρ εἶχε προσκαλέσει εἰς τὸν χορὸν τὴν χήραν Δωρναί ἐνῶ ἔως εἶχε λόγους νὰ ἀποφύγῃ τὴν θεάν τῆς οἰκογενείας ταύτης. Ἄλλ' εἶτε, διότι ἠλπίζεν ὅτι ὁ υἱὸς της— τοῦ ὁποίου ἰδίως ἤθελε ν' ἀποφύγῃ τὴν συνάντησιν— δὲν ἤθελε φθάσει, εἶτε, διότι ἐπίστευεν ὅτι ὁ Δωρναί θὰ ἔχαυρε μᾶλλον βλέπων αὐτὸν ζῶντα, ἀντὶ νὰ λυπηθῇ διὰ τὴν ἀπώλειαν τῆς κληρονομίας, δὲν ἐνόμισε φρόνιμον νὰ δώσῃ ἀφορμὴν εἰς σχόλια, παραλείπων νὰ προσκαλέσῃ τοὺς μόνους συγγενεῖς του.

Ὅταν ὁμῶς ἀνηγγέλη ὁ Ἐδουάρδος Δωρναί, φρικιάσις τις διήλθε δι' ὄλου τοῦ σώματος τοῦ Σαίν Μῶρ, ἀλλ' οὐδεὶς ἠδύνατο νὰ διακρίνῃ τοῦτο. Τοὺς νεοελθόντας ὑπεδέχθη ἡ Κόμησα Λανέσκη, εἰς τὴν ὁποίαν πρῶτην ἡ χήρα Δωρναί παρυσίασε τὸν υἱὸν της, ὅστις ἀπροσδοκῆτως ἀφίχθη τὴν πρῶτην ἐκείνης τῆς ἡμέρας. Ὁ Ἐδουάρδος ἦτο ὥραϊος. Ἡ Κόμησα δίδουσα τὴν χεῖρά της ἐξεκένωσεν ἀπλήστως τὰ βλέμματά της ἐπ' αὐτοῦ· ἤρχισεν ἀκουσα νὰ ἐρυθριᾷ καὶ ὁ Ἐδουάρδος ἠσθάνθη τὴν χεῖρά της φλέγουσαν. Ἐπάρχουσι στιγμαί, καθ' ἃς ὁ ἄνθρωπος καταλαμβάνεται ὡς ἐξ ἐφόδου ὑπὸ τινος αἰσθήματος, σκέψις τις τότε διέρχεται διὰ τοῦ νοῦς του καὶ ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος χωρὶς νὰ ἀναμετρήσῃ καλῶς τὴν ἰδίαν δύναμιν ἢ τὰς περιστάσεις, ἐγκολποῦται, περιθάλλει, τὸ αἶσθημα ἐκεῖνο τὸ ἀκαριαῖον. Ἡ ἀδυναμία μεταβάλλεται εἰς δύναμιν, εἰς θέλησιν, εἰς πείσμα. Ἡ Κό-

κτῆρα τοῦ Ἰωνάθαν Ρίβερς, ἰδιοτρόπου ἀμερικανοῦ ὁ ὑπεκρίθη προχθὲς ἐν τοῖς Πειραταῖς. Ἐνεφανίσθη ἐπὶ τῆς σκηνῆς ὁ κ. Σπυρίδων Ταβουλάρης ὡς Ἰωνάθαν Ρίβερς καὶ ἦτο τόσο ἐπιτυχῶς ἐνδεδυμένος, ὥστε ἕκαστος ἠρώτα ἂν ὁ Σπύρος ὑποκρίνεται τὸν Ἰωνάθαν ἢ ὁ Ἰωνάθαν τὸν Σπύρον. Τόσον ἀπὸ τῆς ἐνδυμασίας του αὐτῆς ἠθέλησε νὰ δείξῃ ὡς ὅσον χαρακτηρὰ ἀνέλαβε νὰ ὑποκριθῇ, συνταυτίσας τὴν προσωπικότητά του μὲ τὰς ἀμερικανικὰς ἰδιοτροπίας. Ἐχωρμάτιζε τόσο καλὰ τὰς λέξεις του καὶ ἀπεμιμείτο τόσο τερπνῶς ἀμερικανὸν λαλοῦντα ἑλληνιστί, ὥστε οὐδεὶς ἠδύνατο νὰ ἐννοήσῃ ὅτι ὁ Ἰωνάθαν ἦτο ὁ Σπύρος Ταβουλάρης. Ἦτο ὁ Ἰωνάθαν Ρίβερς.

Καὶ ἐν ᾧ σὲ ἀνῆραπαζε διὰ τῶν διηγήσεών του καὶ μεθ' ἑαυτοῦ σὲ μετέφερον εἰς τὸ Μεξικὸν ὡς νὰ σὲ εἶχεν εἰς τὴν τζάντα του καὶ ἠτοιμάζετο νὰ τοῦ εἴπῃς κύριε Ἰωνάθαν τί τὰ κάμωμεν τώρα, αἴφνης ἐν σκηνικὸν τεχνικώτατον σου μετεμόρφωσεν τὸν Ἀμερικανὸν καὶ ἔβλεπες τότε ἐνώπιόν σου τὸν Σπύρον φαιδρότατον, ἐπινοοῦντα διὰ τῆς τέχνης του τὸ φτάστανδρος ἢ ἀναπηδῶντα ὡς θ' ἀνεπήδα οὐχὶ ὁ Ἰωνάθαν τῶν Πειρατῶν, ἀλλὰ πᾶς Ἰωνάθαν, ὅστις ἤθελεν εὐρεθῆ εἰς τὴν θεάν τοῦ Σπύρου.

Καὶ ποῦ ὁ Σπύρος δὲν ἦτο Ἰωνάθαν;

Ἄπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους ἦτο ὁ αὐτὸς ἀκόπως καὶ ἀδιόστως ὑποκρινόμενος καὶ καθυποκρινόμενος, χωρὶς νὰ ὑποφέρῃ τὸν παραμικρὸν κόπον ἢ τοῦλάχιστον χωρὶς νὰ φαίνεται ὅτι ὑποκρίνεται, ὥστε ἐπ' αὐτοῦ μόνον νὰ ἐφαρμόζεται ἡ φράσις *παίζει τὸν ρόλον τάδε*.

Ὁ Σπύρος πραγματικῶς ὅταν εἶνε ἐπὶ τῆς σκηνῆς παίζει.

Καὶ ποῦ ὁ Ἰωνάθαν δὲν ἦτο Σπύρος;

Πανταχοῦ ὅπου ὁ ποιητὴς ἠθέλησε νὰ δοκιμάσῃ τὴν εὐφυΐαν τοῦ ἠθοποιοῦ.

Ἐκεῖ ἔβλεπες τὴν ἑλληνικὴν τέχνην μὲ ὄλον τὸ θάρρος γαλλικῆς τέχνης ἀνελθοῦσαν ἐπὶ τῆς σκηνῆς ἵνα δείξῃ ὅτι ἡ ἐπιμονὴ κατορθοῖ τὰ πάντα.

Ὅλα ἐκεῖνα τὰ ἀμερικανικὰ πηδήματα, ὁ ἀπροσποίητος

μησσα εἶπε καθ' ἑαυτὴν τὸ φοβερὸν ἐκείνο: τὸ θέλω καὶ θὰ γείνη οὕτω. Καὶ ἡ Κόμησσα ἦτο ριψοκίνδυνος, ἀπαξ ἀφεισά δὲν ἠδύνατο νὰ κρατηθῇ. Εἶχε πεποίησιν εἰς ἑαυτὴν, πεποίησιν εἰς τὴν μαγείαν τῶν ὀφθαλμῶν της, καὶ τὰ θέλητρα της, τὰ ὅποια ἠδύνατο νὰ σαγηνεύσῃ καὶ τὸν μάλλον ψυχρὸν θαυμαστήν της. Ὅταν ἡ γυνὴ εἴπῃ: τὸ θέλω εἰς τὴν διάνοιάν της ὅλα τὰ παρεμπόπτοντα κωλύματα ἐξαφανίζονται καὶ ἡ ὁδὸς ἰσοπεδοῦται. Ὅταν δὲ μετ' ὀλίγον εἶδε τὴν Βέρθαν νὰ δράμῃ εἰς ἀπάντησιν τοῦ Ἐδουάρδου καὶ τοὺς δύο ἐραστὰς μὴ δυναμένους νὰ κρατηθῶσιν, ἀλλὰ σφίγγοντες ἀλλήλων τὰς χεῖρας νὰ δακρύωσιν ὑπὸ χαρᾶς, ὅταν τὸ μέχρι τοῦδε μελαγχολικὸν πρόσωπον τῆς Βαρωνίδος εἶδε ν' ἀκτινοβολῇ καὶ νὰ γίνεταί δις ὠραιότερα, ὁ ἔρωσ αὐτῆς μετεβλήθη εἰς λύσσαν καὶ δάκνουσα τὰ χεῖλη ἀπεμακρύνθη μετὰ τῆς κ. Δωρναί τοῦ προθαλάμου.

— Ἐδουάρδε, τὸ πᾶν ἀπώλετο — εἶπεν ἡ Βέρθα — ὁ πατὴρ μου . . .

— Βίξερῶ τὰ πάντα. Ἀλλὰ σὺ! σὺ ἠδύνασο νὰ καταστρέψῃς τὰ πάντα. Ἀλλὰ τὰ ἑκατομμύρια . . .

— Μὴ με ὑβρίζῃς, Ἐδουάρδε. Ἐὰν ἤξευρες πόσας πικρίας ἐδοκίμασα . . . Ἐὰν ὁ πατὴρ μου ἠγάπα τόσο τὴν κόρην του, ὅσον ἀγαπᾷ τὰ λείριά του . . . Εἶχον τὴν ἀπόφασιν νὰ ἀρνηθῶ τὰ πάντα . . . νὰ ταπεινωθῶ μέχρις ἐξουτελισμοῦ . . . νὰ πέσω εἰς τὰ γόνατα τοῦ Κόμητος, νὰ τὸν ἱκετεύσω. Ἐὰν

γέλωσ, ἡ ἀπάθεια εἰς τὸ κρέμασμα, ἡ χαρὰ εἰς τὴν σωτηρίαν, ὅλα ἦσαν προϊόντα τῆς τέχνης τοῦ Σπύρου, ὅστις ἐφαντάσθη ἕνα ἀμερικανὸν ὡς τὸν φανταζόμεθα πάντες.

Ὁ Σπύρος ἔχει ἐν ἄλλο μέγα προτέρημα, οὐδέποτε μένει ἀργὸς ἐπὶ τῆς σκηνῆς.

Διὰ τὸν ἠθοποιοῦν τοῦτον δυνάμεθα ἀπταιστως νὰ μεταχειρισθῶμεν τὴν λέξιν *δρᾶν*, χωρὶς νὰ πέσωμεν εἰς τὰ ἀχανῆ κενά, ἅτινα οἱ λοιποὶ ἠθοποιοὶ περὶ ἑαυτοὺς ἀφίνουσιν, ἀναβαίνοντες ἐπὶ τῆς σκηνῆς ὅλως ξένοι πρὸς τὸ δράμα, πρόσωπα βωδὰ τολμῶντα νὰ ὁμιλῶσιν, ἐνῶ ὁ ποιητὴς θὰ τοὺς εἶχεν ἀπαγορεύσει τὸν λόγον.

Ὁ Σπύρος λοιπὸν ἔχει πολλὰ προσόντα ὧν ἡ στεροῦνται οἱ λοιποὶ ἠθοποιοὶ ἢ δὲν γνωρίζουσι νὰ τὰ καλλιεργήσωσι. Ἐὰ ἔχῃ δὲ εἰς τὸ μέλλον καὶ τὸ ἐξῆς προσὲν ἂν θελήσῃ νὰ μᾶς ἀκούσῃ. Ἐὰ ἀποβῇ ἀληθὴς καλλιτέχνης ἂν ἀποβλέψῃ εἰς μόνον τοὺς χαρακτηρὰς ἐκείνους οἵτινες τῷ ἀρέσκουσι καὶ ὧν τοὺς τύπου; δύναται ἀπταιστως νὰ μορφώσῃ μελετῶν κατ' ἰδίαν, ὡς ἤδη πράττει, καὶ ἐμβαθύνων εἰς τὸ ἐσωτερικὸν ἐκάστου προσώπου ὃ ὑποδύεται.

Μετὰ τὴν ἀνάγνωσιν ἐκάστου δράματος ὀφείλει νὰ λέγῃ εἰς τὸν θίασον ἀπονέμων αὐτὸς εἰς ἑαυτὸν τὸν χαρακτηρὰ του αὐτὸ θὰ κάμω ἐγώ!

Καὶ νὰ ἦνε βέβαιος ὅτι θὰ τὸ κάμῃ.

Ἄλλοτε ὁσάκις ὁ θίασος θέλει νὰ τοῦ ὀρίξῃ χαρακτηρὰ ἀνάμωστον, ὁ Σπύρος ὀφείλει νὰ λέγῃ: «Αὐτὸ δὲν τὸ κάμω ἐγώ.»

Καὶ νὰ ἦνε βέβαιος ὁ θίασος ὅτι, ὅσον καὶ ἂν ἐπιμείνῃ, ὁ Σπύρος δὲν θὰ κάμῃ ὅ,τι εἶπεν ὅτι δὲν κάμνει.

Ἐπὶ τῇ βίβσει ταύτῃ μελετῶν πάντοτε καὶ ἐτοιμάζων ἑαυτῷ καταλλήλους τύπους, ὡς εἶνε βέβαιος ὁ κ. Σπυρίδων Ταβουλάρης ὅτι θὰ μορφώσῃ σχολὴν ἰδίων, ἥτις θὰ τιμῆσῃ τὴν ἑλληνικὴν σκηνὴν ὡς πρώτη ἀρχὴ εἰσαγωγῆς τῆς ἀληθοῦς τέχνης εἰς τὸ ἡμέτερον θέατρον.

Σφίγγε.

ἦνε ἀνὴρ δὲν θὰ θελήσῃ τὴν δυστυχίαν μου.

— Ὅχι! θὰ ζητήσω ἐγὼ τοῦτο παρ' αὐτοῦ . . . Ἀλλὰ σιωπῇ . . .

Ἡ κ. Δωρναί ἐπανῆλθε μετὰ τῆς Κομήσεως καὶ τοῦ Μαρκεσίου.

Ὁ Ἐδουάρδος ἔτεινε τὴν χεῖρά του ἄλλ' ὅταν συνητήθησαν πρόσωπον πρὸς πρόσωπον, ὁ Μωρυγνὸς ὠχρίασεν, ὁ Ἐδουάρδος ἐξεπλάγη. Ὅταν δὲ ὁ Μωρυγνὸς ἀντιπαρῆλθεν, ὁ Ἐδουάρδος ἐσκέπτετο ἀκόμη. — Αὐτὴ ἡ μορφή . . . Αὐτὴ ἡ μορφή — ἔλεγε δὲν μοι εἶναι ἄγνωστος.

Ἐν τούτοις εἰς τὴν αἴθουσαν ὄλην καὶ εἰς ἐκείνην τοῦ χαρτοπαικτείου διεδόθη ἐν ἀκαρεὶ ὅτι ἀφίχθη ὁ Ἐδουάρδος Δωρναί. Πάντες ἔδραμον νὰ τὸν περιπτύξωσι νὰ τὸν ἰδῶσι, διότι παρ' ὅλων ἠγαπᾶτο καὶ ἡ κ. Δωρναί ἔσπευσε νὰ παρουσιάσῃ τελευταῖον εἰς τὸν οἰκοδεσπότην τὸν υἱὸν της ἄλλ' ἡ στιγμή ἐκείνη ὑπῆρξε φοβερά. Ὁ Κόμησ ἦτο ὠχρότερος τῆς διὰ μέσου πρασίνης ὑέλου θεωμένης θραυλλίδος, ὁ Ἐδουάρδος εἰς ἐκπληξιν καὶ ἐνῶ προέτεινε τὴν δεξιὰν ἀπέσυρεν αὐτὴν ἀποτόμως.

— Τοιαύτη ὁμοιότης! Ἄ! θὰ χάσω τὸν νοῦν μου — ἔλεγε καθ' ἑαυτοῦ.

— Ἀλλὰ τί συμβαίνει λοιπὸν μεταξύ σας μήπως . . . ἡρώτησεν ἡ Κόμησσα — ὑπάρχει παλαιὰ τις ἔρις.

— Πιστεύω τοῦλάχιστον ὅτι πρώτην φορὰν συναντῶ-